

σαν ἐξευγένισε, τὴν δ' ἀκήρατον δόξαν τῶν Ἡρώων του εἰς ἀθανασίαν παρέδωκε. Τοιαύτη λοιπὸν ἦτον ἡ Ἑλληνικὴ Κοινὴ Γλῶσσα εἰς τὴν β'. αὐτὴν Χρονικὴν Περίοδον.

§ π. Ἐν τούτοις πᾶσι, περὶ τὰ τέλη τῆς Χρονικῆς αὐτῆς Περιόδου, οἱ Πυθαγόρειοι μέτεφερον εἰς Ῥώμην τὴν Αἰολοδορικὴν Διαλέκτον (α) ἢ ὅποια κατὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀφελὲς τοῦ χαρακτήρος της σύμφωνος μὲ τὸ τραχὺ καὶ ἀγροικὸν ἦθος τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Ῥωμαίων, παρήγαγε τὴν Ῥωμαϊκὴν. Μαρτυρεῖ τὸν λόγον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (περὶ Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 76.) λέγων « Ῥωμαῖοι δὲ φωνὴν μὲν οὐτ' ἄκραν βάρβαρον, οὐδ' ἀπηρητισμένως Ἑλλάδα φθέγγονται, μικτὴν δὲ τινα » ἐξ ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείω Αἰολίς. » Αὐτὴ δὲ ἡ μιξοβάρβαρος Αἰολορωμαϊκὴ Διαλέκτος, διὰ τῆς ἐφεξῆς προόδου τοῦ ἔθνους εἰς τὸν ἐξευγενισμόν τοῦ ἔθνικοῦ πολιτεύματος, ἔπαθεν ἀναλόγως τὴν ἠθικὴν ἐκείνην διαίρεσιν, καὶ διεκρίθη εἰς Γλῶσσαν Εὐγενικὴν, καὶ Γλῶσσαν Δημοτικὴν, ὧν ἡ μὲν Λατινικὴ ὠνομάσθη, ἡ δὲ Ῥωμαϊκὴ χυδαῖα (Romana Rustica) διεγνωρίσθη. Αὐτῆς ταύτης τῆς ἀλλοεθνούς μὲν, κατ' ἔθνηκιν διαφορὰν, ὁμογενοῦς δὲ, κατὰ γενεαλογικὴν συγγένειαν, Διαλέκτου, τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινῆς Γλώσσης ἐπίρροιαν, κατὰ τὴν συνέχειαν τῶν ἐφεξῆς περιστάσεων, προϊόντος τοῦ λόγου ἀκριβέστερα θέλομεν παραστήσει.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.

§ πα. Ἡ τρίτη περίοδος τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἡ ὅποια εἶναι ἡ πλέον λαμπρὰ, καὶ εὐτυχῆς ἐποχὴ τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς τῶν Ἑλλήνων εὐκλείας, διορίζεται χρονολογικῶς ἀπὸ

(α) Ὅρα τὸ περὶ Διαλέκτων Θραυμάσιον Σύγγραμμα τοῦ Μαιτταίρου.

